

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 23. 1 December.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	5e Jaargang 1900.
-------------------------------	---	------------------------------------

Een en zeventigste halfjaarlijksche Conferentie der kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen.

Gehouden te Salt Lake City 5 Oct. 1900. Redevoering van
President LORENZO SNOW.

(Vervolg van Bladzij 341).

Nu, Broederen en Zusters, wat hebben die grondbeginselen, welke wij aangenomen hebben voor ons gedaan? Zijt gij tevreden? Ik ben geheel en volkomen voldaan. Ik heb op dezen weg vele dingen doorleefd, welke zeer onaangenaam waren, dingen, welke ver van aangenaam waren. Ook weet ik niet hoeveel verder, of hoeveel meer van dien aard van mij verlangd zal worden. Doch ik ben tevreden met dat, hetwelk de Heer vóór mij gedaan heeft en met datgene wat ik verwacht dat Hij doen zal ten opzichte van mijn tijdelijke aangelegenheden, tijdelijke zaligheid en ook met betrekking tot de toekomst. Mijn hoop en verwachtingen voor het toekomstige leven zijn veel grooter en heerlijker en ik tracht deze vooruitzichten steeds helder voor oogen te houden en dit is het voorrecht en de plicht van elken heilige der laatste dagen. Ik veronderstel dat ik thans tot heiligen der laatste dagen spreek, die zwaar beproefd geweest zijn en zij hebben wellicht gedacht, gelijk de Heiland gevoelde, dat Hij geen vrienden had, dat Zijne vrienden Hem allen verlaten hadden, dat alles verkeerd ging, dat elke zaak onaangenaam was, dat Zijne omstandigheden slechter en slechter werden en dat degenen, op wier bijstand Hij vertrouwd had, hem daarin wellicht teleurstelden en dergelijke dingen meer.

Op dezelfde wijze wordt soms alles voor ons duister en wij vergeten bijna de verwantschap welke er tusschen ons en den Heer bestaat en wij beginnen te gevoelen alsof het niet zoo is als wij verwachten.

Ik ben nieuwsgierig of er eenigen onder mijn gehoor zijn, welke gevoelens van dien aard hebben. Gelijk als bijvoorbeeld de oude Job had. Een arme man, welke zich verwonderde waarom zijne kinderen van hem genomen werden, waarom zijn kudde verwoest werden en waarom zijn huizen, zijn woonplaats in de vlammen opging en waarom hem niets overgelaten was. Voorheen was hij een rijk man geweest, daarna was hem niets overgebleven. Wel kwamen zijne vrienden tot hem. Het werd verwacht dat zij vrienden zouden zijn. Zij waren voorheen vrienden. Zij kwamen tot hem en wenschten hem aan te toonen, dat dit kwaad over hem gekomen was, omdat hij in het verleden gefaald had zijn plicht te doen; omdat hij zonde gedaan had. Dat waren de gedachten welke zij hadden en welke zij hem mededeelden. Doch dit was niet zoo. Het was niet zoo. Zij dwaalden grootelijks. De Heer had een zekeren toestand, waarin hij trachtte Job in de toekomst te plaatsen. In een toekomstigen tijd, wanneer jaren en jaren misschien voorbijgesnelde zouden zijn en Hij wenschte hem te beproeven. Hij wenschte hem op te voeden, zoodat hij niet zou klagen, geen onderscheid hoe hij ook zou denken dat hij door den Heer slecht behandeld werd. Dat was een heerlijke beproeving voor Job. Het is tot ons overgebracht in de geschiedenis namelijk zijn ondervindingen en beproevingen. Het is een wonderbare vertroosting voor het volk van God geweest, om de geschiedenis van zijn beproevingen te lezen en hoe goed hij dezelve doormaakte.

De godsdienst welke wij ontvangen hebben, de grondbeginselen van heerlijkheid en verhooging welke wij ontvangen, brengen op ons vervolging, anders zouden het niet die grondbeginselen zijn, welke wij dachten, dat zij waren. Zij brengen ons moeilijkheden rechts en links. Doch wij zouden leeren om kalm en bedaard te zijn onder omstandigheden, zelfs van het meest onaangename karakter. Wij zouden dit leeren. Er zijn dingen voor ons voorzien, waardoor wij dit kunnen leeren. Denk nu in welk een slechteren toestand wij konden zijn en denk dan welke grootere zegeningen wij werkelijk bezitten. Wij weten dat in de toekomst, wanneer wij het leven verlaten zullen hebben, zulks weten zullen. Wij zullen dan onze vrouwen en kinderen met ons hebben. Onze lichamen zullen verheerlijkt zijn, vrijgemaakt van elke ziekte en ellende en buitengewoon schoon. Daar is niets schooners om te zien dan een opgestane man of vrouw. Ik kan niet bedenken dat er iets heerlijker is, dat een mensch kan bezitten, dan een opgestaan lichaam. Er is geen heilige der laatste dagen onder mijn gehoor, welke niet zeker het vooruitzicht heeft, om in den morgen van de eerste opstanding voort te komen en verheerlijkt en verhoogd te worden in de tegenwoordigheid van God, hebbende het voorrecht om met onzen Vader te spreken, gelijk wij spreken met onzen aardschen vader.

Welk eere heerlijke zaak! Wij zullen geen gevangenis muren meer kennen, uwe vrienden zich niet meer van u afwenden, uw eigendommen ontnomen, verdreven van uw huizen, noch in de gevangenis geworpen of gelasterd worden. Deze dingen schaden u niet het minst. Zij vernietigen niet uwe vooruitzichten, welke nog steeds heerlijk voor u zijn. En dan zouden wij verstaan, dat de Heer een plaats voor ons bereid heeft, wanneer de dagen van moeielijkheden voor de natiën zullen komen en wij bewaard zullen blijven. Niet in eene ark, doch wij zullen bewaard blijven door in die grondbeginselen van vereeniging te gaan, waardoor wij de doeleinden van den Heer zullen kunnen vervullen. En ons met die dingen zullen omgeven, welke ons van die moeielijkheden zal bewaren, welke nu op de wereld zullen komen; de oordeelen van God. Wij kunnen zien, als wij de nieuwsbladen lezen, dat deze dingen op de ongoddelijke natiën komen en die zouden op ons gekomen zijn, indien wij onder de natiën gebleven waren. Indien de Heer onze ooren niet geneigd had en verlossing tot ons gebracht had, zoo zouden wij geweest zijn als zij zijn en wezen zullen.

Nu, mijn Broeders en Zusters, ik gevoel te zeggen. God zegent u! Hier zijn mijn raadgevers. Wij zijn één. Wij zijn vereenigd. Wij twisten niet met elkander. Wij spreken wel van elkander, omdat wij zulks moeten doen en wij denken dat wij waardig zijn dat de een wel van den ander zou spreken. En hier hebben wij twaalf mannen voor mij zitten, twaalf apostelen. Velen van hen kent gij. Gij kent hen door te hooren wat zij gedaan hebben. Gij zijt met sommigen van ons persoonlijk bekend. Nu zij zijn met hun hart en ziel met ons. Wij zijn te zamen vereenigd. Wij twisten niet met elkander. Wij belasteren elkander niet, doch wij gaan waar de raad het vereischt en zijn één van hart en één van ziel. Waarvoor? Niet om onszelven rijk te maken, noch om ons zelve vermogend te maken, doch om te zien wat wij kunnen doen in het belang van het volk en wij arbeiden voortdurend om te zien wat wij kunnen doen. Wij komen elken week te zamen en bespreken wat wij voor het volk kunnen doen. Wat kunnen wij voor die twee en veertig of drie en veertig afdeelingen van Zion doen? Worden sommigen der presideerende ouderlingen of sommigen der Presidenten van deze afdeelingen te oud om het volk te bedienen. Veronachtzamen sommigen van hen hun belangen? Wij bespreken deze dingen. Wij bestudeeren en overwegen deze dingen. Wij trachten te weten te komen wat zij doen en welke hun gevoelens zijn, en hoe zij zich in de tegenwoordigheid van het volk gedragen. Werken zij voor zichzelf? Zijn zij trachtende om te zien, hoeveel geld zij in die bank of in een andere kunnen krijgen of zijn zij met hun gansche hart en ziel datgene doende wat gedaan zou worden in hun verschillende verantwoordelijkheden. Nu, wij zijn niet werkeloos in deze dingen.

Gij zult gedurende deze Conferentie hier eenige sprekers hebben, gij zult waarschijnlijk ongeveer een twintigtal redevoeringen hooren. Wanneer de broeders opstaan om te spreken, vraag den

Heer dat zij iets mogen zeggen wat gij wenscht te weten; dat zij iets mogen voortbrengen dat tot uw nut kan zijn. Indien gij eenig verlangen hebt aangaande zekere dingen, welke gij niet verstaat, bidt dat deze broederen in hunne rede iets mogen zeggen, dat uw verstand zal verlichten aangaande datgene hetwelk u verontrust en dan zullen wij een gezegende en heerlijke Conferentie hebben. Een betere dan wij ooit gehad hebben. Vreemd als het voorkomen moge, elke laatste Conferentie schijnt de beste te wezen en moge dit het geval zijn; en gij broederen en zusteren, laat uw hart tot den Heer oprijzen en oefent uw geloof terwijl uw broederen spreken. Wij zullen niet teleurgesteld worden en gij zult niet van deze Conferentie huiswaarts keeren zonder dat gij gevoelt, dat gij grootelijks en overvloediglijk gezegend zijt. Amen.

(Wordt vervolgd).

Voor het Evangelie.

Vervolg van bladzijde 352

Nooit, zoo lang als zij zou leven zou zij dezen nacht vergeten — vergeten hoe zij half verblind op de straat verpoosde en half verdoofd de heerlijk schijnende maan beschouwde, en hoe zoet de lucht was van de geur der bloemen. Toen zij aldus stond hoorde zij iemand de straat af komen, welke met een heldere stem een haar welbekend lied zong — een lied dat zij zoo dikwerf met haar vader te zamen gezongen had. Toen kwamen haar gedachten weder terug en ging zij naar het huis van een oude vriendin. Deze vrouw heette Mrs Thomas en had slechts kortgeleden het Evangelie aangenomen.

Nadat zij het verhaal van Ruth aangehoord had, heette Mrs Thomas haar welkom, en zeide dat zij zoolang bij haar kon verblijven als zij wenschte.

Dit aanbod nam Ruth verheugd aan, denkende dat het niet noodig zou zijn om lang van de gastvrijheid van hare vriendin gebruik te maken, want voorzeker zou haar vader haar spoedig vergeven, zoodat zij weder huiswaarts zou kunnen keeren.

Doch daarin dwaalde zij, want toen haar vader vernam waar zij zich bevond, zond hij haar koffer en alles wat haar toebehoorde, en ofschoon de dagen voorbijgingen er kwam geen teken van vergiffenis van hem.

Doch Ruth gevoelde zich niet ongelukkig, want zij bezocht thans zeer dikwerf de vergaderingen der heiligen, en haar hart verheugde zich over de goddelijke waarheden welke zij op deze vergaderingen hoorde. En bovendien was daar nog niet Phillippus voor haar gelaten — goede trouwhartige Phillippus welke haar zoo wel beminde?

Doch als de dagen voorbij vloten, en zij niets van hem zag, kwam langzamerhand de gedachte bij haar op, dat hij haar had verlaten. Toen deze waarheid zich bij haar opdrong, ontzong haar het hart en zij gevoelde inderdaad dat zij zonder vrienden en alleen was.

Eenige dagen later, toen zij op de trede voor het huis zat te denken, zoo viel een schaduw over haar, en Philippus stond voor haar. Hij zag haar aan met het licht van de oude liefde in zijne oogen, en het was alsof het hem goed deed haar te zien.

„Ruth”, zeide hij op eenvoudige toon, „ik kon niet langer wegblijven. Ik kom u vragen om die dwaasheid welke gij in uw hoofd hebt op te geven. Vergeet het alles, en kom weder tot ons terug — onze eigen kleine Ruth. De oogen van het meisje vulden zich met tranen, en zenuwachtig sloeg zij haar handen voor haar aangezicht.

„Ik kan het niet opgeven, Philippus” zeide zij op eene bekleemde toon. „Ik weet dat het de waarheid is, en God zou mij niet onschuldig houden, indien ik terugkeeren zou.”

Lang pleitte hij met haar, alsof het voor zijn eigen leven was; verzekerde haar van hun vergiffenis, indien zij slechts dezen godsdienst op wilde geven en huiswaarts keeren.

„Om mijnentwille Ruth”, fluisterde hij; en een gebed steeg op van haar hart, dat zij kracht mocht hebben om te doen, wat zij gevoelde dat recht was. En daarna met een vaste stem, ofschoon met witte bevende lippen, vertelde zij hem dat zij niet kon doen wat hij haar vroeg.

„Dan Ruth”, zeide hij, en de herinnering van zijn wit, pijnlijk gelaat, kwelde haar nog vele dagen, moet alles met ons uit zijn, ik kan geen meisje huwen welke zich een mormoon noemt.”

Zij boog haar hoofd als antwoord, en zoo verliet hij haar.

Lang zat zij daar, zich treurig en verlaten gevoelende, doch dien avond toen zij om goddelijke leiding bad, kwam tot haar die zoete verzekering dat alles wel zou worden.

Zoo ging het voorjaar en de zomer voorbij, Mrs Thomas en hare familie maakte voorbereidingen om naar Utah te vertrekken, en deze goede vriendin bood haar aan om geld te leenen om haar reis te betalen zoodat zij met hen mede zuu kunnen gaan. Doch zij had nog geen besluit genomen, want haar gebed, dag en nacht, was, dat voor en aler zij die stap zou doen zij met hen welke haar zoo dierbaar waren, verzoend mocht zijn. Weinig vermoedde zij hoe die verzoening zou plaats hebben.

Twemaal was zij heengegaan om haar ouders te zien, doch haar vader weigerde haar in te laten, en Philippus had zij niet meer gezien sedert den dag dat hij haar gesproken had voor de woning van Mrs Thomas. Dit was een groot verdriet voor de kleine beminnde Ruth. Een nacht had zij ernstig tot God gebeden, dat Hij de harten zou verzachten en dat zij vergiffenis mocht ontvangen. Toen zij aldus gekniel lag, hoorde zij een doffen rommelenden sterken slag, waardoor zij met een schreeuw van angst op hare voeten sprong.

Zij begreep volkomen wat dit geluid beteekende.

Een ontploffing in de mijnen!

Naar buiten snellende, voegde zij zich bij de groote menigte van volk, welke zich naar het tooneel der ontploffing spoedde.

Geen woorden zijn in staat de verschrikkelijke tooneelen te beschrijven welke bij de mijnen gezien werden. Het geschrei en het geklaag van de in rouw geslagen vrouwen, wier geliefden in het vreeselijke graf beneden begraven lagen; het waanzinnige heen- en wedersnellen der mannen met verbleekte aangezichten; en dan de lange uren van georganiseerd waken, terwijl één voor één de koude doode lichamen der mijnwerkers door de dappere mannen naar boven gebracht werden, welke met gevaar voor hun eigen leven nederdaalde, om de lijken op te brengen of diegenen nog te redden welke in leven mochten zijn.

Elke maal als de lift met zijne vreeselijke lading opkwam, was het alsof een ijskoude hand de koorden van Ruth's barte omklemde. Doch als zij noch haar vader, noch Philippus onder hun aantal zag, ontglipte haar een zucht van dankzegging.

Ten laatste, na verloop van uren van vermoeiend wachten, en de lift weder omhoog kwam, brak zij in tranen van vreugde uit; toen Philippus ongedeerd uit dezelve stapte. Boven al het geraas uit hoorde hij haar geroep van „Philippus” en ging snel naar de plaats waar zij zich bevond, en trachtte zachtelijk haar blik af te wenden van de stille dooden vorm, welke de mannen juist boven brachten en nevens de anderen legden. Doch zij had reeds een blik op hetzelfde geslagen, en met een zachte kreet van „vader” knielde zij naast hetzelfde neder.

Het was inderdaad haar vader, welke voor haar lag, en toen haar tranen op het koude naar boven gekeerde aangezicht vielen, vergat zij al de harde onvriendelijke woorden welke hij haar gezegd had; en vergat dat de laatste woorden, welke zij van de nu koude en stille lippen gehoord had, bitteren verwijten geweest waren, vergat het geheel, zich slechts herinnerende dat het haar eigen dierbare vader was, welke levenloos voor haar lag.

In de treurige dagen welke volgde was het Philippus welke voor alles zorgde; hij vertroostte haar moeder als slechts een werkelijke zoon kon doen; en als de droevige winterdagen voorbijgingen, bezocht hij hun woning zeer dikwerf, gelijk voorheen, en scheen vergeten te hebben dat er iets had plaats gehad dat hem van Ruth had kunnen vervreemden.

Veel angstige uren besteedde zij om voor hem te bidden, doch met het voorjaar kwam hare vergoeding, toen zij bemerkte dat hij de grondbeginselen onderzocht van dien godsdienst welke zij zoo liefhad. En, o, welke trotsche vreugde vervulde haar hart, op den dag toen hij tot haar kwam en zeide dat hij gedoopt was geworden?

Mrs Evans overleefde niet lang haren echtgenoot, doch voor haren dood nam ook zij het Evangelie aan.

Thans wanneer Philippus en Ruth Morgan in hun aangenaam huis in Utah zitten, omgeven van hun zonen en dochteren, spreken zij dikwerf over hun dierbare oude geboorteplaats in het ver verwijderde Wales, en Ruth vergeet nimmer haren Hemelschen Vader te danken, dat Hij haar kracht gaf om al hare beproevingen te verdragen, ter wille van het Evangelie. *Juvenile Instr.*

De vermeende Brigham.

Nadat de profeet Joseph Smith gedood was, in 1844, waren de leiders voortdurend in gevaar en waren dikwerf verplicht om zich, door zich te verbergen, te vrijwaren voor arrest. Het volgende geeft een idee van een der ontkomingen:

De President, de Twaalf en nog andere Ouderlingen waren in den Tempel te Nauvoo, toen een staatsambtenaar met zijn manschappen aan den deur des Tempels verscheen om Brigham Young gevangen te nemen. William Miller, welke veel op Brigham Young geleek, deed op verzoek van hem een overjas aan en ging naar beneden, naar den uitgang en gaf zich zonder iets te zeggen aan de trotsche ambtenaren over. Sommige van het volk welke met deze grap instemden, stonden weenende rondom het rijtuig, hem ondervragende, doch Miller gaf hen geen antwoord. Spoedig was het rijtuig, hetwelk den prijs bevatte, op weg naar Carthago, alwaar de gevangene terecht moest staan voor sommige valsche beschuldigingen of wellicht evenals Joseph en Hyrum met kruid en lood behandeld worden.

Toen zij tot op eenige mijlen van Carthago genaderd waren, hielden de ambtenaar en zijn manschappen stil. Zij rezen op hunne voeten in hun rijtuigen en wagens en gelijk een bende Indianen, welke ten strijde gaan of gelijk een troep booze geesten riepen en schreeuwden zij: Wij hebben hem; wij hebben hem; wij hebben hem.

Toen zij in Carthago aangekomen waren, bracht de ambtenaar den vermeenden Brigham in een der bovenkamers van een hotel en plaatste een schildwacht voor de deur, vertellende terzelfder tijd aan de personen rondom hem, dat hij hem had. Broeder Miller bleef in de kamer, totdat zij hem tot het avondeten uitnoodigden. Menschen kwamen binnen en vroegen naar Brigham en dan wees men op Miller. Dit ging zoo voort totdat een afvallige Mormoon, Thatcher genaamd, welke in Nauvoo gewoond had binnentrad. Toen hij nederzat vroeg hij aan den eigenaar waar Brigham Young was.

„Dat is Mr. Young”, antwoordde hij, op Miller wijzende, welke aan de andere zijde der tafel zat,

„Waar? Ik kan geen mensch zien die op Brigham lijkt”, antwoordde Thatcher.

De eigenaar vertelde hem, dat het die welgedane persoon was, welke daar zat te eten.

„O, h...!”, riep Thatcher uit, „dat is Brigham niet; dat is Wm. Miller, een oude buurman van mij”.

Toen de eigenaar dit hoorde, ging hij naar den schout en hem op de schouders kloppende, nam hij hem terzijde, zeggende: „Gij het abuis gehad. Dat is Brigham Young niet. Het is Wm. Miller van Nauvoo”.

De ambtenaar zeer verbaasd wordende riep uit: „Goede hemelen! en hij werd voor Brigham aangezien!”, waarna hij Broeder Miller

in een andere kamer nam en zich tot hem wendende, zeide: Wat in den h. l. is de rede, dat gij mij uw naam niet verteld hebt?"

„Gij hebt mijn naam niet gevraagd”, antwoordde Miller.

„Wel wat is dan uw naam? vroeg de schout met een vloek.

„Mijn naam is Wiliam Miller”.

„Ik dacht dat uw naam Brigham Young was. Is het waarheid wat gij zegt?"

„Voorzeker is het”, antwoordde Miller.

„Dan”, zeide de beambte, „waarom hebt gij mij dit niet eerder gezegd?"

„Ik was onder geen verplichting zulks te doen”, antwoordde Miller.

De schout liep woedend de kamer uit gevolgd door Broeder Miller, welke in gezelschap van den rechtsgeleerde Edmonds en den schout Backentos en anderen het huis verliet naar een plaats van veiligheid.

„*Life of Brigham Young*”

Ontslagen en Benoemingen.

Ouderling Benjamin Crezée is van zijn werkzaamheden in Amsterdam ontslagen en geroepen om in de Arnhemsche Conferentie werkzaam te zijn.

Aangekomen.

Ouderling Benjamin H. Robinson van Loa, Waijne, Co. Utah is den 25 Nov. l.l. te Rotterdam aangekomen. Broeder Robinson is aangewezen om in de Brusselsche Conferentie werkzaam te zijn.

Ouderling Charles P. Beus. van Hooper, Weber Co., Utah is den 25 Nov. l.l. te Rotterdam aangekomen. Broeder Beus is aangewezen om in de Luiksche Conferentie te arbeiden.

Aphorismen.

Eene drooge bete en rust daarbij is beter dan een huis vol van geslachte beesten met twist.

Die kwaad voor goed vergeldt, het kwaad zal van zijn huis niet wijken.

De oogen des Heeren zijn in alle plaatsen, beschouwende de kwaden en de goeden.

Wentel uwe werken op den Heer en uwe gedachten zullen bevestigd worden.

SALOMO.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

S. Q. CANNON, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Notitie.

Daar dit jaar bijna ten einde is en wij met het nieuwe jaar onze rekeningen in orde wenschen te brengen, zoo is ons dringend verzoek, aan diegenen welke voor de „Ster”, van dit of van vorige jaren nog niet geheel betaald hebben, zoo spoedig als mogelijk is, zulks te doen.

In de toekomst, zoowel als in het verleden zijn de Conferentie- Presidenten en Zendingen, in de verschillende vertakkingen bereid abonnementen te ontvangen en voor goede aflevering der „Ster” zorg te dragen.

Broeder A. Koldewijn, 2854, Madison, Ave, Ogden, Utah is aangesteld de gelden, etc. aldaar in ontvangst te nemen. Diegenen, welke de „Ster” niet langer wenschen te ontvangen, worden vriendelijk verzocht daarvan kennis te geven, terwijl diegenen, welke nog niet op de „Ster” ingeschreven zijn, vriendelijk uitgenoodigd worden zulks te doen, daar het lezen der „Ster” een middel is tot vermeerdering van ware kennis en ontwikkeling van het naar waarheid zoekende verstand der Hollandsch sprekende Heiligen en Vrienden.

DE REDACTIE.

Lord Minton aangaande de „Mormonen”.

Lord Minton, gouverneur-generaal van Canada, heeft, gelijk de *New-York Sun* zegt, een bezoek aan de nederzettingen der Mormonen, in het zuidwesten van Alberta, Canada gebracht. De gouverneur en zijn gezelschap waren bovenmate tevreden met de bewijzen van voorspoed en tevredenheid welke zij aanschouwden. Geen andere pioniers op de vlakten van West-Canada hebben betere bewijzen geleverd van goede burgers en gelukkige en voorspoedige landbouwers te zijn. Wat de volgelingen van Joseph Smith in de valleien van de Zoutmeerstreken gedaan hebben, dat hebben hunne nakomelingen van het tweede en derde geslacht voor dezen kleinen hoek van de groote Alberta-prairie gedaan.

Binnen den gezichtskring van hun acht dorpen en duizenden bunders graanvelden en weiland strekt het rotsgebergte zich uit. En de van het ijs gevoeden stroomen dezer bergen, zijn met wateringskanalen verbonden, om hun water af te leiden naar de dorpen en bouwlanden der „Mormoonsche” nederzettingen. Op deze drooge naakte prairie, welke voor eenige jaren geheel onbewoond was, hebben de „Mormonen” 50,000 bushels graan voor den uitvoer verbouwd, al hun eigen graan zelf gemalen in hun

molen te Cardstón. De wol van 10,000 schapen geschoren en een gróote hoeveelheid kaas in hun eigen factorie vervaardigd en bovendien al hunne kinderen naar goede scholen gezonden. Hunne dorpen hebben geen hotels of herbergen, doch zij zijn gezegend met schoone straten, goede waterafvoer en nette huizen.

De goedkeuring welke Lord Minton en gezelschap op de „Mormonen” en hun werk geven is een groot contrast met de achterdocht en het wantrouwen welke in de eerste dagen van hun verblijf in Canada ontstond. Dit is duidelijk uit de jaarlijksche rapporten van het bestuur van binnenlandsche zaken van enkele jaren na 1886.

In Juni 1886 kwamen twaalf Mormoonsche familiën, bestaande uit zestig zielen, op de vlakte van Zuidwest Alberta aan. Zij hadden de lange reis van Utah met wagens en paarden afgelegd. Hun leider was C. O. Card, wiens vrouw een dochter van Brigham Young was. De Heer en Mevrouw Card zijn nog steeds de voor-naamste leden van deze kolonie, welke thans 3000 zielen telt. Een der rapporten van Lord Minto's bezoek, zegt van mevr. Card, welke een der sterkste krachten onder de emigranten is; het volgende:

Dat zij aan haar eigen kracht van karakter, haren merkwaardige invloed te danken heeft, welke zij met bewondereuswaardig verstand en sympathie aanwendt voor het welzijn van allen.

In het volgende jaar werd de Heer J. S. Dennis, agent van het Diminon-gouvernement naar deze kolonisten afgezonden, om te zien wat soort van menschen zij waren. In zijn rapport aan het departement van binnenlandsche zaken, drukt hij zijne verbazing uit over den vooruitgang welke zij in zulk een korten tijd gemaakt hadden, doch hij dacht dat hun landverhuizing in groote getallen niet aangemoedigd zou moeten worden.

Het nam verscheidene jaren voordat de officiële rapporten geheel vrij waren van achterdocht en onvriendelijkheid, doch de tegenstand smolt weg in het gezicht van de merkwaardige ontwikkeling en het goede gedrag der later komende emigranten. Het bijvoegsel van het rapport van den minister van landbouw van 1890 zegt: „Matigheid en industrie schijnen hand aan hand te gaan: de nederzettingen hebben snel vooruitgang gemaakt, en de wetten van het land worden in acht genomen. Het rapport van het departement van binnenlandsche zaken van 1891 sprak in de hoogste termen van de „Mormonen” en zeide dat zij een werkelijke grieve hadden, daar zij noch geen postverbindingen hadden. Doch in de laatste jaren is er geen reden om te klagen dat het gouvernement hen veronachtzaamd heeft en Canada beschouwt thans de „Mormonen” onder de beste van haar pioniers.

Deseret News.

Ontwikkeling.

Indien er ooit een tijd in de geschiedenis van de heiligen der laatste dagen geweest is, waarin een geest van ijver en energie

meer noodig was, dan op een anderen tijd, zoo is het de tegenwoordige. De jonge mannen en vrouwen, welke met een getuigenis van het Evangelie gezegend zijn, erkennen dat „de bedeeeling van de volheid der tijden”, ingegaan is; de reuzenbedeeeling van alle voorbijgegangene eeuwen; de bedeeeling welke getuigen zal zijn van de voleindiging van alle dagen; de verlossing van de getrouwe heiligen; de verheerlijking en heiliging van de aarde. Gedurende dit tijdperk zal de Heer alle dingen ineen vergaderen, beiden welke in den hemel zijn en op de aarde. De oprechten des harten zullen van uit de goddeloozen en de ongoddelijken verzameld worden. De natiën van menschen moeten gewaarschuwd worden; het Evangelie moet aan elk schepsel gepredikt worden; en Zion — de woonplaats van de reinen van hart — moet opgebouwd worden als een voorbereiding voor de tweede komst van Christus. Tot velen in het bijzonder die van een agnostische genegenheid zijn, mogen deze dingen een hersenschim zijn, doch dit is het niet al deze dingen, welke door den mond der profeten gesproken zijn, zullen vervuld worden, beide der oude zoowel als die der moderne tijden zullen vervuld worden.

Om deze groote werken te vervullen — en de verantwoordelijkheid der vervulling rust op diegenen, welke den Heer macht gegeven heeft om in zijn naam te handelen — energieke dienstknechten van den meester zijn noodig en zelfs dienstknechten, wier bekwaamheden gelijk met hun taak moeten wezen.

Nooit in de geschiedenis der wereld heeft het verstand zulk een hoogen trap van volmaking en ontwikkeling bereikt dan in deze eeuw. De vindingrijkheid van het menschelijk verstand te beschouwen, te zamen met de wondervolle ontdekkingen en de uitvindingen welke gedaan worden, leidt bijna den mensch om met verbazing en verwondering te besluiten dat het zijn toppunt van vervulling bereikt heeft. Nochtans beweegt het zich voort op het veld van kennis; openbaart dagelijks aan de wereld groote waarheden, welke de nieuwsgierige menigte verwarren en verbijsteren. Die hun leider begeerig volgen in de doolhof der wetenschap, worstelende met de reusachtige waarheden, welke zich in de gezichtskring voordoen. Universiteiten, academies, collegiën en hoogeschoolen hebben opgehouden een zeldzaamheid te zijn. De bekendheid veroorzaakt van „student” te zijn wordt niet langer als iets bijzonders beschouwd, doch heeft zijne plaats zeer stil onder de dagelijksche dingen ingenomen. Publieke gebouwen voor onderwijs bevinden zich in elk dorp en vlek en beiden, jong en oud, betreden het pad van ontwikkeling en vooruitgang. Doch niettegenstaande de merkwaardige ontwikkeling van dezen tijd in een wetenschappelijke, philosophische en verstandelijke weg, zoo moet het herinnerd worden, dat de geestelijke ontwikkeling der massa bijna geheel veronachtzaamd is geworden, of tenminste armzalig geoefend is.

Sommigen mogen veronderstellen dat onze gedachten zeer pessimistisch zijn, met betrekking tot de geestelijke eigenschappen van de menschen, dit is zoo niet, wij gelooven, dat er verscheidene

goede gezonde redenen zijn, waarom zij in dit opzicht niet zoo ver gevorderd zijn. Het is waar dat de zoogenaamde christelijke godsdienst aan een klein gedeelte der menschheid aangeboden is geworden. Doch in betrekking tot het doel zooals het door God was besloten, moet erkend worden dat het gefaald heeft. Niet alleen heeft het gefaald met diegenen aan wien het gebracht was, doch alzoo onder diegenen, welke in den schoot van het zoogenaamde Evangelie opgegroeid zijn. Want nergens heeft het de gaven en zegeningen door Jehovah beloofd voortgebracht. De tweedracht en strijd, de tegenspraak en verdeeldheid, de woordenstrijd, welke door de pers en spreekgestoelte gevoerd wordt, gelijk zij onder de christenen bestaat, zijn struikelblokken voor den verstandigen en denkenden mensch, beiden zoowel voor de christelijke als heidensche natien.

Inplaats dat de wereld tot een „éénheid des geloofs” komt, wordt de scheiding grooter en grooter en de grenslijn wordt steeds duidelijker en zichtbaarder. Verdeeling en onderverdeeling „verwarring hevig verward” is in de dom en torenspits van de zoogenaamde christenheid geschreven. Inplaats van één Heer, één geloof en één doop, zijn daar veel Heeren, een menigte van gelooven, een doop of geen doop, om elk zijn gading te geven. Inplaats dat de christenheid de vruchten en gaven van den Geest van God voortbrengt, brengt zij voort haat, boosheid, tegenstand, wraak en verdeeldheid, terwijl het met een schijuheilig gelaat zeer vroom opmerkt, dat deze dingen „alle weggedaan zijn, omdat zij niet meer noodig zijn”. Verder moge het gezegd worden, indien onze goede chrietenvrienden voortgaan in hun werk van verminderen en meer van die Nieuw-Engeland hulppredikers nemen het „hooge Bijbel critiek” stelsel aan, zoo zal de Bijbel ook begraven worden als een andere, thans onnoodige gunsteling van de oorspronkelijke christenen welke slechts noodig was voor de „onwetende” heiligen van ouds en wier minder verstand en kennis „de wet en de profeten” „levende orakels” de gemeenschap met God en het bezit van den heiligen Geest, met al haar gaven en zegeningen noodig maakte

De hedendaagsche christenen zijn genegen om op de christenen van vroeger dagen te zien als zijnde verwijfd en kindsch. Hun werd geboden om de „Schriften te onderzoeken”, levende orakels — apostelen en profeten — werden hun gegeven voor het werk der bediening, voor het opbouwen van het lichaam van Christus, de kerk van Christus en haar volmaking. Doch de zoogenaamde navolgers van Jezus in deze dagen zijn boven dezelve verheven en in hun verheven toestand en hoogere ontwikkeling, het doet leed zulks te zeggen, bezitten zij noch genade, gerechtigheid, wijsheid of kennis, niets zeggende van de geestelijke onvruchtbaarheid van hun leerstelsels en genootschappen. Indien zij genadig en rechtvaardig waren zoo zouden zij hun medemenschen niet verzuizen en vervolgen en indien zij wijsheid en kennis bezaten zoo zouden zij de volheid van het Evangelie van Christus prediken en

de onderwijzingen van den grooten Wetgever — God — in praktijk brengen. Ja, inderdaad! De vroegere heiligen verkregen al de zegeningen van het Evangelie. Zij hadden voortdurend de hulp van den Heer noodig, want zij wisten dat dit het eenige middel was, waardoor zij volmaakt konden worden, gelijk hun Vader in den Hemel volmaakt was. Zij mogen door hun beweerde broederen en zusters de zwakken der christenheid genoemd worden, wier onbekwaamheid elke gave en zegening van het Evangelie noodig maakte. Niettemin zouden wij het zelfsprekend feit niet over het hoofd zien, dat de verhevenheid van den eenen mensch boven den andere alleenlijk afhankelijk is van het licht en het verstand, hetwelk van de tegenwoordigheid van God uitgaat. Het feit van deze zaak is dat de vroegere heiligen verhevener waren dan de zoogenaamde christenen van heden.

Petrus en Johannes, de eenvoudige visschers van Galilea, ongeleerd en ongeletterd en Mattheus, de verachte tollenaar, konden in duidelijkheid en eenvoudigheid het plan der zaligheid, door de openbaring en macht des Heiligen Geestes prediken, tot de overtuiging en bekeering van een menigte van zondaren, terwijl de groote godgeleerden van heden, met hun buitengewone geleerdheid, deze duidelijke en eenvoudige leeringen der Apostelen geheimzinnig en duister maken. Ofschoon deze geleerde mannen grijs zijn geworden in de studie der theologische kennis en kerkelijke bijvoegselen, zoo zijn zij nochtans het spoor bijster om de grondbeginselen van gerechtigheid en waarheid te verklaren.

Het is zeer duidelijk dat de christenwereld van het „oude geloof”, „het geloof, eenmaal aan de heiligen gegeven”, waarvan Judas ons aanspoort er ernstig voor te strijden, afgedwaald zijn. Zij zijn afgeweken van het oorspronkelijke Evangelie van Jezus Christus (het is hetzelfde van eeuwigheid tot eeuwigheid) hebbende slechts den naakten vorm van godzaligheid, ontbloot van de macht en het leven daarvan.

Het is niet ons doel in dit artikel de afval te bewijzen, want ieder behoeft slechts naar het arme, ontbloote christendom te zien en haren levensloozen vorm te vergelijken met de levende Kerk van Christus, met inspiratie loopende door elke ader en alle lichaamsdeelen, arbeidende in volmaakte harmonie, om de geheele onmacht en afval te bemerken. Ons doel is slechts de heiligen en ouderlingen van Israël aan te moedigen.

Wordt vervolgd.

Men zegt dat de driedubbele kroon van den Paus het teeken van zijn almacht is: in den hemel waarin hij door zijne heiligspreking de eereplaatsen uitdeelt; op aarde waar de gemeente naar zijne onfeilbare uitspraken moet luisteren, en in de hel, waaruit hij als bezitter der sleutelmacht en als beheerder van den aflat kan verlossen.

Het zwaard van Laban.

Wij zijn gevraagd geworden om te beslissen of het zwaard van Laban, waarvan in het „Boek van Mormon” en in „Leerlingen en Verbonden” gesproken wordt, in den steenen kist was, welke de platen inhield, waarvan het „Boek van Mormon” vertaald is. Wij veronderstellen dat deze vraag ontstaan is door de studie van de „Manuel”, uitgegeven voor de jonge mannen en vrouwenverenigingen.

In het overzicht van les 3 wordt het den studeerenden gezegd, „de kist te beschrijven welke in den heuvel Cumorah werd gevonden en haren inhoud. Sommigen nemen in hun antwoord het standpunt in dat de kist, de platen, de borstplaat en de Urim en Thummim, het zwaard van Laban en de director of „compas”, welke Lehi en zijne familie als gids in de wildernis diende, bevatte. Anderen bestrijden dit en beweren dat het zwaard en de director niet in de kist was.

Wij denken niet dat zulks van groot belang is, Het maakt geen verschil of deze genoemde artikelen in de kist waren of niet. Of het zwaard van Laban een lang wapen was of dat het kort genoeg was om in den kist te kunnen, wier afmeting in zooverre ons bekend is, niet is gegeven. De les waarbij dit overzicht behoort, geeft niet te kennen dat er meer in de kist was behalve de platen, de borstplaat en de Urim en Thummim.

Aan de drie getuigen van het Boek van Mormon was beloofd, dat zij de platen, de borstplaat, de Urim en Thummim, het zwaard van Laban en de director aanschouwen zouden (Leerlingen en Verbonden, afd. 17). Zij getuigden dat zij deze dingen door de macht van God zagen. David Whitmer's getuigenis aangaande deze zaak is zeer nauwkeurig. De platen en al de andere artikelen waren op een tafel voor hen gelegd en door een engel aan hen getoond, en de stem van God gaf getuigenis van de waarheid van de vertaling.

Het belangrijkste is het bestaan der platen en hun vertaling door den profeet. Het overige is van veel minder belang. Het moge afgeleid worden dat het zwaard en de director bij de platen waren en dat al de genoemde artikelen te zamen in de kist waren, doch dit zijn slechts gedachten.

In het verslag door den profeet zelve gegeven aangaande wat hij in de kist zag voordat hij den inhoud ontving, wordt geen melding gemaakt van het zwaard en het „compas.” Eveneens in betrekking tot hetgeen de engel hem daaropvolgend gaf. Het is daarom niet juist om te bevestigen dat deze dingen met de platen in de kist waren. Aan de andere zijde is het niet veilig om het te ontkennen.

Doch hetgeen bijzondere beteekenis heeft is, dat genoemde dingen zijn bewaard gebleven, en door betrouwbare getuigen gezien zijn, en dit is voldoende. Het is niet verstandig om tot datgene toe te voegen hetwelk geopenbaard is. Een wee is uit-

gesproken over hen welke afdoen of toevoegen aan datgene hetwelk op goddelijk gebod geschreven is. Laat ons dus spreken hetgeen wij weten en getuigen van hetgeen wij gezien hebben.

Deseret News.

Getrouwheid de plicht van een Christen.

Voor diegenen welke met de Heilige Schriften bekend zijn, bestaat er niets vreemds of nieuws in de leer welke zoo dikwêrf door de sprekers der Heiligen der laatste dagen uitgedrukt wordt in betrekking tot de getrouwheid van een burger in het ondersteunen van het civiele gouvernement in de verschillende landen waarin zij leven. De apostel Paulus, schrijvende aan de heiligen te Rome, vertelde hen onderworpen te wezen aan de „hoogere machten”; want „daar is geene macht die niet van God is; de machten welke zijn, zijn van God verordineerd.”

De Romeinsche „machten” of autoriteiten vervolgden hen van tijd tot tijd op een gruwelijke wijze, en de apostel zal niet onwetende geweest zijn, dat hij ten laatste zijn leven zou moeten geven op het altaar van keizerlijke onverdraagzaamheid; nochtans schreef hij de woorden neder: „al wie de machten wederstaat, wederstaat de verordening van God.”

In denzelfden geest gaf hij aan Timótheüs, zijn mede-arbeider, onderricht, dat gebeden, smeking en voorbiddingen gedaan zouden worden „voor koningen en voor al degenen welke in autoriteit zijn (in hooge plaatsen) * * * want dit is goed en aangenaam voor God, onzen Zaligmaker”.

Aangaande het te algemeen gebruik van het lasteren diergenen welke met autoriteit bekleed zijn, heeft de apostel Judas een streng woord van bestraffing gegeven. Hij noemt diegenen „welke heerschappij verachten en de heerlijkheden (waardigheidsbekleeders) lasteren” „droomers”. Zij spreken als het ware in hun slaap. Hij vergelijkt het verschil van gedrag met dat van Michaël, den archangel, welke in dispuut met den vorst der duisternis zich onthield om geen „lasterlijk oordeel” tegen hem uit te brengen”, doch zich tevreden stelde met de woorden: „De Heere bestraffe u.”

Dit is de geest van Christelijkheid. Het is de geest van „Mormonisme”. „Wij gelooven in onderdanig te zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, het eeren en onderhouden der wetten.”

„Wij gelooven dat elk mensch in zijne plaats geëerd zou worden; Heerschers en Vorsten als zoodanigen, daar zij geplaatst zijn voor de bescherming van de onschuldigen en het straffen van degene welke schuldig is.”

Dit zijn grondbeginselen waarmede alle Christen-burgers bekend zouden zijn zoowel als de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen zulks zijn.

Deseret News.

Gemengd Nieuws.

Twee heerlijke geschenken zijn in Utah geschonken geworden, welke voor de welvaart des volks zeer gewichtig zijn. Dr. John R. Park, eertijds President van de Universiteit van Utah, heeft voor zijn sterven 45.000 dollar aan deze hooge school vermaakt, voor de bevordering van opvoeding.

Het andere geschenk is van den Heer John Q. Packard en is aan de stad van Salt Lake City geschonken, het zal uit een prachtig gebouw bestaan, hetwelk voor eene openbare bibliotheek gebruikt zal worden.

Het water, in het Grootte Zoutmeer in Utah, ondergaat de laatste jaren een aanmerkelijke val.

Het water van het meer heeft geen uitgang, zoodat de waterstand geheel afhankelijk is, van de hoeveelheid regen welke er valt, en van de hoeveelheid water welke van de bergstroomen, in hetzelfde uitloopt. Des te droger het jaar is, en hoe meer water de landbouwers, voor de bevochtiging van hun land, van de bergstroomen gebruiken, des te lager wordt het waterpeil; naar verhouding dat de toevoer van water minder wordt, en de hoeveelheid, welke door de zonnehitte verdampt, of op wellicht andere tot nog toe onbekende oorzaak, verdwijnt.

Voor zooverre bekend is, was de laagste waterstand van het Meer in 1850 waarna het aanmerkelijk rees. In 1861 was haar diepte slechts een voet. In 8 Juni 1868, 18 voet 5 Eng. duim, en van af dien tijd tot op 1876, viel het weder 6 voet. In 1883 daalde het waterpeil tot op 5 voet 2 duim. In 1886 rees het weder doch sedert dien tijd is het voortdurend vallende. In 1849 en 1850 was de oppervlakte van het water 1750 vierkante Engelsche mijl en in 1869, 2,760 Eng.mijl

Overleden.

Jantje Ferwerda, dochtertje van Hillebrand en Nietske Ferwerda is den 15 Oct l.l. te Groningen in den ouderdom van bijna vier maanden overleden.

* Dirk Willem Springer is den 21 Nov. l.l. te Wemeldingen, Zeeland, in den ouderdom van ruim 77 jaar, overleden.

I N H O U D:

Een en zeventigste halfjaarlijksche		Notitie	Blz. 361
Confrentie (<i>Fervolg</i>)	Blz. 353	Lord Minton aangaande de „Mormonen”	„ 361
Voor het Evangelie (<i>Stot</i>)	„ 356	Ontwikkeling	„ 362
De vernaende Brigham	„ 359	Het Zwaard van Laban	„ 366
Ontslagen en Benoemingen	„ 360	Getrouwheid de plicht van een Christen.	„ 367
Aangekomen	„ 360	Gemengd Nieuws	„ 368
Aphorismen	„ 360	Overleden	„ 368

Uitgave van S. Q. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam,
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.